

INDIJA, Nashik – avgust 2017

POROČILO ENOMESEČNE IFMSA KLINIČNE IZMENJAVE

Ime, priimek, letnik:

Peter Zabret, 6. letnik

Čas izmenjave:

od 1.8. do 31.8.2017

Kraj izmenjave

Nashik je po indijskih standardih manjše mesto (z okolico okoli 2 mio prebivalcev), leži v zvezni državi Maharashtra, od Mumbaja je oddaljen približno 3 ure z vlakom. Znano je kot romarsko mesto za hindujce in kot indijska prestolnica vina (zelo dobro!). V poletnih mesecih je obdobje monsuna, zato je veliko deževalo, je pa narava zaradi tega zelo zelena in polna slapov. Zahodnih turistov v mestu praktično ni.

Gora Anjaneri in jame Pandavleni v bližini mesta

Viza

Za vstop v Indijo je potrebna viza, do obdobja dveh mesecev je precej enostavno pridobiti spletno vizo. Sam sem po izmenjavi ostal v Indiji še 3 mesece, zato sem vizo pridobil na konzulatu v Hamburgu (pred tem sem bil namreč tam na izmenjavi) – precej brez težav in posebnih dokumentov sem pridobil letno vizo večkratnim vstopom za 110€.

Zdravje

Posebni laboratorijski testov ni bilo potrebno opraviti. Od potovalnih cepljenj sem bil cepljen že predhodno proti steklini, tifusu in hepatitisu A. Načeloma spada Nashik tudi v območje malarije, komarjev je bilo veliko, vendar kemoprofilakse nisem uporabljal, le dobre repelente – v tem območju je tudi precej visoka prevalenca denge in čikungunje.

Varnost

O tem bi se dalo razpisati ampak kot fant sem se počutil varno povsod, uporabljal vsa najrazličnejša transportna sredstva. Treba je biti seveda pazljiv za osebne predmete – na primestnem vlaku v Mumbaju so mi prerezali nahrbtnik in ukradli. Cestni promet je kaotičen in nevaren.

Denar

Denarna valuta so rupiji, dvigoval sem jih na bankomatih s kartico maestro. Nekateri bankomati zaračunajo veliko provizijo in ponudijo slabe menjalne tečaje. Za najboljšega v mestu se je izkazal Union bank, drugod po državi še Punjab national bank in J&K bank.

Prevoz

Prispel sem z letalom, Turkish airlines, Ljubljana-Istanbul-Mumbai, povratna vozovnica je stala 420€, rezerviral sem jo mesec in pol prej, na uradni spletni strani letalskega prevoznika. Od Mumbaja do Nashika sem potoval z vlakom (prvo karto so mi pomagali urediti študentje). Splača si naložiti aplikacijo Uber ali Ola cabs, za taksije (te ne morejo nategnit).

Komunikacija pred izmenjavo

Prvi sem se jim javil jaz, bili so precej dobro odzivni in pomagali pri vseh zagatah.

Sprejem s strani tujih študentov

Prišli so me iskat na železniško postajo z avtom, prve dni sem živel v hiši šestih študentov doma, potem sem se preselil k gostiteljski družini. Sprejeli so me odlično, z njimi sem bil praktično vsak dan.

Nastanitev

Živel sem pri gostiteljski družini, bili so precej premožni. Oče - kirurg, mama - družinska zdravnica, sin – dijak, hčerka – študentka medicine, kontaktna oseba in hkrati NEO Indije. Zelo lepa in čista hiša, sobo sem delil nekaj časa s sinom, nekaj časa z drugim študentom iz Poljske. Imeli so več hišnih

pomočnic, ki so kuhale in prale oblačila ter šoferja, ki nas je vozil naokoli . Zraven hiše je bila bolnica Suvichar, ki je bila v njihovi lasti, kadar se je tam dogajalo kaj zanimivega, sem bil vedno dobrodošel. Do moje "prve" bolnišnice sem bil oddaljen pol ure, uporabljal sem rikšo, denar so mi povrnili. Skratka nastanitev – luksuz, pet zvezdic.

Gostiteljska družina

Prehrana

Dobil sem preveč dobre hrane. Zajtrk doma, kosilo v bolnišnici, večerjo spet doma, oziroma v restavraciji, kamor smo šli zvečer, vedno so plačali vse. Poskusil sem najrazličnejšo indijsko hrano, odlično.

Delo v bolnišnici oz. inštitutu

Prvi del izmenjave sem bil v manjši privatni bolnišnici Vidula, specializirani za ginekologijo in porodništvo, ukvarjali so se predvsem z zdravljenjem plodnosti – stimulacija ovulacije, IVI, IVF, laparoskopna diagnostika neplodnosti ... Klientke so po zanositvi ponavadi tu vodile svoje nosečnosti in tudi rodile. Delavnik se je spreminjal glede na operacije. Mentor in mentorica sta bila mož in žena, lastnika bolnišnice, živela sta na vrhu zgradbe, kjer smo skupaj tudi kosili. Mentor je bil nezgovoren, vse osebje se ga je balo, raložil je bore malo, mentorica je bila boljša, vendar sem z njo preživel manj časa. Drugi teden izmenjave, sva se skupaj z nemško študentko Judith udeležila ogromne študentske konference MEDIACE v mestu Pune kot posebna gosta – tam so potekale delavnice šivanja in EKG-ja, predstavitve raziskovalnih nalog in kliničnih primerov, pripravljen je bil tudi odličen kulturni program. Z nemko sva tam še en dan odkrožila po različnih oddelkih ogromne univerzitetne bolnišnice po najini

izbiri – porodniški, pediatrični, pediatrična intenzivna nega. Ker sem bil s svojo matično "Vidulo" nezadovoljen, sem se dogovoril, da sem preostali del preživel drugje – en del v drugi privatni bolnišnici v Nashiku, kjer sta bila mentorja zelo fina, potem pa sem se za nekaj dni preselil v podeželsko bolnišnico in ruralno medicinsko fakulteto Loni, tam sem spoznal še delo na podeželju. Za konec sem lahko eno nočno izmeno odkrožil tudi v državni bolnišnici v Mumbaju. V privatnih ustanovah sem praktično delal precej malo, v univerzitetnih in državnih bolnišnicah pa sem preživel premalo časa, da bi mi mentorji to zaupali, sicer sem prepričan da bi lahko delal precej. Še največ sem lahko delal v gostiteljski bolnišnici svoje gostiteljske družine (šivanje ran po ortopedskih operacijah)

Levo: Asistenca po indijsko – brez plašča in z zavihano rokavico

Desno: sprejem pri dekanu v MF Pune

Mentorstvo

Kot sem opisal že v prejšnem odstavku, mi dodeljeni mentor ni bil ravno všeč, ker me je naučil bore malo. Kasneje sem zamenjal veliko mentorjev, od katerih so bili nekateri odlični, nekateri pa slabi.

Čakalnica v ruralni medicinski kliniki Loni

Socialni program

Prosti čas sem preživel večinoma z Judith (nemško študentko) in gostiteljsko družino, predvsem z Avanti (hčerko, študentko medicine, NEO). Peljali so me v različne restavracije, na degustacije vina, ogled skalnih templjev, na kajak po malem jezeru, v kino, na podeželsko hišico njene tete, loviti ribe ... Za moj zadnji vikend smo šli pohod na lepo goro Anjaneri, zvečer pa na skrivaj popivat v nek hotel. Bil je organiziran tudi nacionalni program – izlet v Goa, ki ga na žalost ni organizirala Avanti, ampak indijec Vishesh z Vadodre, ki je denar, namenjen nam študentov, porabil bolj s svojimi prijatelji za pijačo in kazino – zato je bil izlet bolj zanič.

Dan neodvisnosti Indije – bili smo posebni gosti

Splošna ocena izmenjave

Iz kulturnega/zabavnega stališča je bila izmenjava odlična, gostiteljska družina je zame poskrbela kot za kralja. Iz strokovnega stališča je bila morda pusta – mogoče ker sem šel po koncu šestega letnika in nisem videl kaj bistveno novega, mogoče ker sem pričakoval veliko praktičnega dela v javnih klinikah in ne opazovanja v malih privatnih. Svoje predloge glede izboljšave sem povedal Avanti, ki jih je dobro vzela na znanje.

Potrebnik

Vzemi potrpljenje in toleranco – v Indiji ne gre nikoli po planu, vse je drugače, kot človek pričakuje. Vendar bo izkušnja verjetno neponovljiva.

Približna razdelitev stroškov

Karta 420€, nacionalni socialni program 80€. Ostalih stroškov tekom izmenjave praktično nisem imel, ker mi je gostiteljska družina krila vse. Sem pa slišal precej drugačne zgodbe iz Vadodre.

Po koncu izmenjave ni daleč do Himalaje ;)